

ลานธรรมเสวนา > บันเทิงธรรม

กระทู้ 15875 ปกิณกะธรรม "หลวงปู่สอนศิษย์" หลวงปู่บุดดา ถาวโร (
<http://larndham.net/index.php?showtopic=15875>)

“หลวงปู่สอนศิษย์”

“โดยพระเดชพระคุณ หลวงปู่บุดดา ถาวโร”

รวบรวมจากหนังสือ หลวงปู่สอนศิษย์สองเล่ม และ ภาค "หลวงปู่สอนศิษย์" ในหนังสือครบรอบ ๑๐๐ ปี หลวงปู่บุดดาถาวโร

เหตุอัศจรรย์ที่หล่มสัก

หลวงปู่เดินทางไปโปรดโยมและปักค้างคืนที่บ้านโยม อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ข้าพเจ้าติดตามไปด้วย ตกกลางคืน ช่วงหลวงปู่พักผ่อน ญาติโยมที่ติดตามหลวงปู่รวมทั้งข้าพเจ้าด้วยเตรียมตัวเข้าที่พักเพื่อพักผ่อนเช่นกัน เวลาประมาณ ๐๒.๐๐ น. ข้าพเจ้าตื่นด้วยความกังวล เป็นห่วงหลวงปู่ เกรงว่าท่านจะกิจส่วนตัวไม่สะดวกด้วยไม่ชินสถานที่ ข้าพเจ้ามองไปยังที่หลวงปู่จำวัดก็เกิดเหตุอัศจรรย์ ข้าพเจ้าเห็นหลวงปู่อยู่ในมุ้งองค์ใหญ่มากกว่าปกติ อีกทั้งยังมีแสงสว่างนวลอร่ามดั่งแสงจันทร์เพ็ญนวลรอบกายหลวงปู่ ข้าพเจ้าปีติเป็นอย่างยิ่ง ขณะนั้นพระอุปัฏฐาก(หลวงพี่มหาทอง) ยังจำวัดอยู่ใกล้หลวงปู่ข้าพเจ้ารีบลุกมาปลุกหลวงพี่เพื่อดูแลหลวงปู่ รุ่งเช้าข้าพเจ้าเล่าให้หลวงปู่ฟัง หลวงปู่บอกว่าเมื่อคืนเทพเทวามาฟังธรรมกันมากมาย ดังนั้นสิ่งที่ข้าพเจ้าได้เห็นเมื่อคืนจึงถือเป็นบุญตาของข้าพเจ้า ซึ่งมีอาจจะสัมภาพที่เห็นนี้ได้ตลอดชั่วชีวิต

ขออย่าเบียดฝน

เย็นวันหนึ่งหลังจากเลิกงาน ข้าพเจ้าข้ามเรือที่ศรียานตั้งใจจะไปกราบหลวงปู่ที่วัดอาวุธฯกับเพื่อน ช่วงเรือกำลังแล่นข้ามฟาก เกิดพายุลมแรงมาก ข้าพเจ้ากลัวเรือจะล่มเนื่องจากกลัวตายเพราะว่ายน้ำไม่เป็น จึงเผลอตัวพุดออกมาดัง ๆ กับเพื่อนว่า หลวงปู่เจ้าขออย่าเพิ่งให้ฝนตกให้ลูกถึงวัดเสียก่อน ปราบกว่าฝนก็ไม่ตกพายุก็เบาลง พอถึงศาลาธรรมสาร ที่หลวงปู่พักอยู่ ฝนก็เทกระหน่ำชนิดไม่ลืมหูลืมตา ข้าพเจ้าเข้าไปกราบหลวงปู่ หลวงปู่พุดว่า“ ไม่ให้เบียดฝนแล้วนะเพื่อนที่ไปด้วยทำหน้าที่ ๆ ทำไมหลวงปู่จึงได้ยินที่เราขอท่านในเรือ

ได้สอบ

ในฤดูเข้าพรรษาพระเณรที่จำวัดที่วัดกลางบุรีเจริญสุข จะได้รับ การฝึกอบรมธรรมะเรียนนักธรรมตรี นักธรรมโท และนักธรรมเอก เมื่อออกพรรษาแล้ว มีการสอบสนามหลวง ก็จะไปสอบที่วัดพิบูลทอง อ.ท่าข้าม จ.สิงห์บุรี มีสามเณรองค์หนึ่งเรียนเก่งมาก แตกฉานในธรรมะสอบผ่านได้เปรียญ ๓ ประโยค และ ๔ ประโยค ตามลำดับ สามเณรอีกองค์ก็อยากจะทำรทาบว่าตนจะสอบได้ไหมจึงนมัสการถามหลวงปู่ท่านว่า หลวงปู่ครับ ผมจะสอบได้ไหม หลวงปู่ตอบว่าได้ สอบ ทราบภายหลังว่าสามเณรองค์นั้น สอบไม่ผ่านเพียงแค่นี้ได้สอบเท่านั้นเองตามที่หลวงปู่บอก

นาย พลเอก

เมื่อเดือนมกราคม ๒๕๓๐ คณะศิษย์ได้จัดงานฉลองอายุให้หลวงปู่ที่วัดบุปผารามขากลับโยมได้นิมนต์หลวงปู่แวะรับสังฆทานพร้อมพระเถระที่ติดตามหลังจากฉันน้ำร้อน น้ำชา แล้ว ท่านหันไปทางเด็กชายอายุ ๔ เดือน แล้วอุ้มนั่งตัก จ้องหน้าแล้วพูดว่า

หลวงปู่- นายพลเอก กลัวไม่ทันหรือ รีบมาเกิด

สามเณร - หลวงปู่ชอบอุ้มเด็กน้อยหรือ

หลวงปู่ - คุณเคยกินมา ถึงอุ้ม

ญาติโยมที่ได้ฟังจึงเข้าใจว่าเด็กชายผู้นี้อดีตชาติเป็นทหารและคุ้นเคยกับหลวงปู่มาก่อน

อัศจรรย์ใจ

ข้าพเจ้ากับเพื่อนซื้อหนังสือประวัติหลวงปู่ครูบาชัยยะวงศายะ ถวายครูบาอาจารย์ทุก ๆ องค์แล้ว ตั้งใจจะนำมาถวายหลวงปู่บุดดา เมื่อมาถึงท่านกำลังจำวัดอยู่ ข้าพเจ้ากับเพื่อนนั่งคอยเมื่อ ท่านตื่นจะได้ถวายหนังสือ คอยเป็นนานสองนาน หลวงปู่ก็ไม่ตื่นสักทีจึงบอกกับเพื่อนว่าจะกลับแล้ว จะทำอย่างไรดีจึงจะได้ถวายหนังสือ ท่านใดนั่นเอง เหมือนท่านทราบด้วยญาณ ท่านชี้ไปที่ตู้หนังสือ แล้วพนมมือสาธุๆ ทั้งๆที่หลับตาอยู่ ข้าพเจ้านั่งมองอยู่เห็นเช่นนั้น เกิดความมหัศจรรย์ในใจว่า หลวงปู่ทราบได้อย่างไร

สงเคราะห์ โยม

เย็นวันหนึ่งข้าพเจ้าได้รับโทรศัพท์จากพระอุปัชฌาย์ว่า หลวงปู่ท่านมากรุงเทพฯ ตอนนี้พักอยู่แถวลาดพร้าว ข้าพเจ้าดีใจเพราะไม่ได้กราบหลวงปู่มานานแล้ว จึงพาลูกชายลูกสะใภ้และหลานไปกราบ ทราบจากพระอุปัชฌาย์ว่าหลวงปู่ไม่ได้ตั้งใจจะมากรุงเทพฯ หลวงปู่ได้รับนิมนต์มาฉันเพลจังหวัดสิงห์บุรี เมื่อฉันเพลเสร็จหลวงปู่ท่านก็ชวน

หลวงปู่ - ไปเยี่ยมโยมกันใหม่ (หมายถึงมารดาของพระ)

พระอุปัชฌาย์ - เจ้าอาวาสไม่อยู่ครับหลวงปู่ รถก็ไม่มี

หลวงปู่ - ไปรถเมล์ก็ได้

พระอุปัชฌาย์ -....(เป็นที่ทราบกันว่า ถ้าท่านจะไปก็ต้องไป ถ้าเป็นกิจที่ท่านต้องสงเคราะห์โยม เลยอดหารรถมาส่งหลวงปู่ถึงกรุงเทพฯ)

หลวงปู่ท่านแจกแบ่งมงคลทุก ๆ คน พอลูกสะใภ้ข้าพเจ้าเข้าไปกราบ ท่านก็เอาแบ่งเทลงบนศีรษะและเรียกเข้าไปรับแบ่งหลายครั้งก็ไม่ได้เฉลียวใจอะไร ได้เวลาก็กลาท่านกลับรุ่งขึ้นอีกสองวันหลังจากเลิกงานแล้วกลับมาบ้านประมาณ ๒ ทุ่ม เห็นลูกสะใภ้นอนคลุมโปง คราง ฮือ ฮือ อยู่ ข้าพเจ้าจึงถามว่าเป็นอะไร เขาก็บอกว่าปวดท้อง ข้าพเจ้าเห็นผิดปกติจึงให้ลูกชายส่งโรงพยาบาล ซึ่งพอลูกชายกลับมาบ้านบอกว่า หมอรับตัวให้อยู่โรงพยาบาล เลยถามลูกชายว่า หมอบอกเป็นอะไร ลูกชายก็ว่ายังไม่ทราบ พรุ่งนี้หมอดตรวจอีกครั้งจึงจะทราบ ตอนเข้าไปเยี่ยมที่โรงพยาบาล หมอบอกว่าท้องนอกมดลูก ถ้าโตกว่านี้จะอันตรายมากหมोजึงให้น้ำเกลือ เด็กออกมาแล้วเป็นเด็กหญิงอายุราว 3-4 เดือน ตัวเด็กออกมาแล้วเสียชีวิตไม่ทันอาจจะเสียชีวิตทั้งแม่และเด็ก ลูกสะใภ้เล่าให้ฟังว่าเขามีเม็นส์ทุกเดือน จึงไม่ทราบว่าท้องและไม่มีอาการใด ๆ มาก่อน พระคุณของหลวงปู่ที่เมตตาต่อข้าพเจ้าและครอบครัว ครั้งนี้นับว่าใหญ่หลวง ข้าพเจ้าไม่มีโอกาสที่จะทดแทนได้หมด จึงได้แต่ตั้งจิตอธิษฐานว่า งานอะไรที่หลวงปู่มอบหมายหรือไม่ก็ตาม ถ้าไม่เกินความสามารถข้าพเจ้าจะทำให้ดีที่สุดเท่าที่โอกาสจะอำนวย เพื่อทดแทนพระคุณ และยึดเอาคำสั่งสอนของท่านไป

ประพุดิและปฏิบัติเพื่อความหลุดพ้น จนกว่าจะเข้าถึงพระนิพพาน

สอบ ผ่าน

ลูกชายของเพื่อนข้าพเจ้าป่วยเป็นโรคหัวใจ ต้องทำการผ่าตัด เพื่อนข้าพเจ้า เป็นทุกข์มาก กินไม่ได้นอนไม่หลับกลัวลูกจะมีอันเป็นไป เพราะผ่าตัดหัวใจนั้น อันตรายมาก ยิ่งเป็นลูกคนเล็ก ด้วยแล้วยิ่งห่วงมาก ใครว่าพระที่โหดก็ไป กราบไหว้ขอพึ่งบุญบารมีท่านให้ช่วยสงเคราะห์ลูกชาย ให้พ้นจากอันตรายทั้ง ปวง ทราบมาว่าหลวงปู่ท่านมาเทศน์ที่สำนักงานพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ ข้าพเจ้าจึงชวนเพื่อนไปกราบหลวงปู่เพื่อท่านจะได้แผ่เมตตาให้กับเจ้ากรรม นายเวรของลูกชาย ให้ผ่านพ้นและปลอดภัยจากการผ่าตัดครั้งนี้ เมื่อท่านฉัน เพลเรียบร้อยข้าพเจ้าก็พาเพื่อนและลูกชายเข้าไปกราบ และเรียนท่านว่า ข้าพเจ้า-หลวงปู่เจ้าคะหลานน้อยนี้ป่วยเป็นโรคหัวใจหมอมจะผ่าตัดวันมะรืนนี้เจ้า ค่ะ

หลวงปู่ - เออ สอบผ่าน แล้วท่านก็เอาแป้งโรยบนศีรษะให้

หลังจากนั้นลูกชายเพื่อนก็เข้ารับการผ่าตัดและปลอดภัย มีสุขภาพดีขึ้นมาจน ทุกวันนี้ด้วยบารมีหลวงปู่

นิมนต์ ฉัน เพล

ข้าพเจ้าตั้งใจที่หลวงปู่ท่านรับนิมนต์ฉันเพลที่บ้าน จึงเตรียมงานล่วงหน้าเกือบ เดือน เช่น น้ำร้อน น้ำชา กาแฟ ผ้าเช็ดหน้า เช็ดตัว อาหารอ่อน ๆ สำหรับหลวง ปู่ ผลไม้ ตลอดจนอาสนะสำหรับนั่ง นอน ดูนวนวายไปหมด เมื่อเตรียมข้าวของ อาหารขบฉันเรียบร้อยแล้ว กว่าจะเข้านอนก็ ดึกหนึ่ง ประมาณตี ๔ ข้าพเจ้าได้ยิน เสียงคนมาร้องเรียก จึงเปิดประตูออกไปดู อ้อ คนข้างบ้าน นะเอง เขาจะไป ตลาดเลยแฉะมาถาม พี่นิมนต์พระมาหรือเปล่า เห็นท่านจอดรถที่หน้าบ้านสักครู่ แล้ว ข้าพเจ้าไม่แน่ใจ เพราะ นิมนต์ฉันเพล แต่นี้เพิ่งจะตี ๔ตามออกไปดูว่าใช้ พระที่เราานิมนต์หรือไม่ พอถึงรถที่จอด หลวงปู่ ท่านนอนอยู่ในรถปิคอัพ ข้าพเจ้าเข้าไปกราบหลวงปู่หน้าตาไหลด้วยความปีติยินดีด้วยพระเมตตา อย่าง หาที่สุดมิได้จากพระเดชพระคุณท่าน เกือบจะลืมกราบท่านเจ้าอาวาสที่ท่าน เมตตาพาหลวงปู่มาให้ข้าพเจ้าและคณะได้สร้างเนืองนาบุญ ส่งเสริมบุญบารมี เพิ่มขึ้น แล้วกราบนมัสการนิมนต์ท่านขึ้นไปบนบ้าน ข้าพเจ้ารีบหาผ้าชุบน้ำอุ่น ถวายหลวงปู่เช็ดเท้า ฉันน้ำร้อน น้ำชาแล้ว ท่านเจ้าอาวาสได้เล่าให้ฟังว่า พระคุณหลวงปู่ปลุกให้ลูกศิษย์ขับรถตื่นตั้งแต่ตีหนึ่งกว่าๆเพื่อจะมาโปรด ข้าพเจ้าพร้อมกับให้นำหนังสือพระไตรปิฎก หน้าปกเป็นรูปพระแก้วมรกตมา มอบให้ข้าพเจ้าด้วย หลวงปู่ท่านสนทนาธรรมถึงหกโมงเช้าจึงได้พักผ่อน ข้าพเจ้าปลื้มอกปลื้มใจที่ได้ถวายทั้งอาหารเช้าและอาหารเพล มีคณะสภธรรม มาร่วม ทำบุญถวายสังฆทานเกือบร้อยคน วันนั้นข้าพเจ้าเลยลืมรับประทาน อาหารกลางวัน (เพราะมัวแต่ เป็นปลื้ม)...ด้วยอานิสงส์ผลบุญใด ที่ข้าพเจ้าได้ ทำมาตั้งแต่ต้นจนถึงปัจจุบัน ข้าพเจ้าขอถวายกุศลนี้ เป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆ บูชา โดยเฉพาะขอน้อมถวายพระคุณหลวงปู่บุดดา ถาวโร ขอให้หลวงปู่มี สุขภาพสมบูรณ์แข็งแรง เป็นมิ่งขวัญและศุภนิมิตใจของศิษย์ทุก ๆคน ตราบ นานเท่านาน

เอาลูกทำ...(สามมี)

ต้นปี ๒๕๒๘-๒๕๒๙ ลูกศิษย์ทั้งหลายเห็นว่า หลวงปู่ท่านตรากตรำงานมาก
อยากให้ท่านได้พักผ่อน จึงนิมนต์ท่านไปพักบ้านพักสำนักนายกรัชมุนตรี
ชายทะเลบางเลน บรรดาศิษย์ที่อยู่จังหวัดชลบุรี และจังหวัดใกล้เคียงทราบ
ข่าวก็มากกราบนมัสการ และถวายภัตตาหารตามศรัทธาเข้าวันหนึ่งหลังจากฉัน
อาหารแล้ว ท่านออกมานั่งที่ระเบียงบ้านพัก สูดอากาศบริสุทธิ์ยามเช้า ชม
ทะเลและเสียงคลื่นซัดฝั่ง ทำให้บรรยากาศมีชีวิตชีวาเพิ่มขึ้น กำลังเคลิ้ม ๆ
หลวงปู่ ท่านเปรยขึ้นเบา ๆ ว่าคนเรานี่ เกิด ตาย เกิด ตาย ไม่รู้ก็ภพก็ชาติ จนจำ
กันไม่ได้ลืมสัญญาเดิมหมด ถ้าเรา ไม่สร้างสม ทาน ศีล ภาวนา เอาไว้เป็นพื้น
รองรับพระสัทธรรมแล้ว จิตก็ไม่พันเกิด ดับ ไม่พันอวิชชา มองหน้าโยมที่นั่ง
ข้าง ๆ บางคนจำกันไม่ได้ เอาลูกทำผ้าบังเออาพ้อทำผ้าบัง เมามัวในการเวียน
ว้ายไม่จบสิ้น น่าสงสาร...(เอาลูกทำผ้า เอาพ้อทำผ้า ไม่ต่างกับสุนัขเท่าไร น่า
เศร้าจริง ๆ มัวเถลไถล ตายแล้วกลับมาเกิดเป็นคน ก็ต้องมาเริ่มต้นใหม่ เรียน
อนุบาล ก. และ ก. กา ถ้าพลาดเป็นสัตว์เดรัจฉาน หรือลงนรกก็อีกนาน แฮ้อ..!

เอาหูไปรองเกียะ

หลวงปู่ได้รับนิมนต์ไปฉันเพลบ้านโยม เป็นตึกแถวสองชั้น เมื่อฉันเพลแล้ว เจ้า
บ้านเห็นว่าหลวงปู่เดินทางมาเหนื่อย จึงให้ท่านนอนพักผ่อนก่อนเดินทางกลับ
มีลูกศิษย์หลายคนนั่งเฝ้าและคุยกันเบา ๆ เพื่อไม่ให้เสียงดัง ทันใดนั้นเองข้าง
ห้องซึ่งเป็นร้านขายของ เดินลากเกียะกระทบ พื้นบันไดดังเกียะ เกียะขึ้นไปชั้น
บน ศิษย์คนหนึ่งทนเสียงเกียะไม่ได้ จึงพูดขึ้นมาว่า แหม เดินเสี่ยเสี่ยดังเขี้ยว
หลวงปู่ซึ่งนอนหลับตาอยู่พูดว่า “ เขาเดินของเขาอยู่ดี ๆ เราเอาหูไปรองเกียะ
เขาเอง

ลูกศิษย์... (จริงเจ้าคะ)

อยากเรียนอนุบาลใหม่

แป่ว เป็นลูกศิษย์เก่าแก่คนหนึ่งของหลวงปู่ หลวงปู่เมตตาและสงสารแป่วมาก
จะอบรมสั่งสอนแป่วอยู่เสมอ ๆ โดยเฉพาะเรื่องแฟน (เพราะแป่วเป็นคนขี้เหงา)
อยู่มาวันหนึ่ง แป่วมีพ้อหม้ายมาขอบ ทำให้แป่วห่างเหินหลวงปู่ไป เมื่อแป่ว
วมากราบ หลวงปู่ ท่านจึงพูดขึ้นลอย ๆ ว่า
“ไปขอบลูกเขา พ้อแม่เขาไม่อนุญาต บาปนะ” ต่อมาท่านก็โปรดแป่วอีก อยาก
เรียนอนุบาลใหม่ อยากเป็นสาวใหม่ มัวเถลไถลอยู่นั้น เดี่ยวตามไม่ทันเขา
หรอก”

อาหารมังสวิรัต

เดี๋ยวนี้มีคนนิยมกินอาหารมังสวิรัตกันมาก บางคนก็เข้าใจว่าอาหารเจกับอาหาร
มังสวิรัตนั้นเหมือนกัน ก็เป็นข้อถกเถียงกัน วันหนึ่งมีผู้มาถามหลวงปู่ว่า การที่
เราไม่เบียดเบียนสัตว์คือกินแต่พืชผักต่าง ๆ และเห็ด หรืออาหารพวกโปรตีน
เกษตรเท่านั้น อย่างนี้จะดีไหม เพื่อที่จะให้ศีลบริสุทธิ์ ไม่ให้เขาฆ่าสัตว์
หลวงปู่ - ดี แต่เราเป็นพระ เป็นเณรนี่ เขาถวายอาหารอะไรมาก็ฉันได้ ยกเว้น
อาหารที่ต้องห้ามเราจะไปเรียกว่าฉันเนื้อหมู กุ้ง ปลา ไก่ พระพุทธเจ้าท่านไม่
เรียกอย่างนั้น ท่านฉันอาหาร ถ้าอย่างนั้น วัว มันกินหญ้าก็เป็นอรหันต์ไป
หมดแล้วซี

พบกันมา ๕๐๐๐ปีแล้ว

ข้าพเจ้าได้ไปกราบหลวงปู่เป็นครั้งแรกที่วัดอาวุธฯ ราวเดือนมิถุนายน ๒๕๒๐
ขณะนั้น ข้าพเจ้าได้เรียนเพิ่มเติมในคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
อยู่มาวันหนึ่งเมื่อกราบหลวงปู่แล้ว ข้าพเจ้าก็ลากลับ ได้เรียนหลวงปู่ว่า
ข้าพเจ้า - หลวงปู่เจ้าคะ ลูกขอลาไปเรียนหนังสือก่อนเจ้าคะ
หลวงปู่ - เรียนไปทำไม(พูดเสียงดัง เหมือนเอ็ดตะโร) เรียนทางโลกนะ เรียน
เท่าไร ก็ไม่จบหรอก เรียนทางธรรมซี เจ็ดวัน เจ็ดเดือน เจ็ดปีก็จบแล้ว มัว
ชักช้า อยู่ไหนไม่ทันเขาหรอก หลังจากที่หลวงปู่ท่านได้ให้ข้อคิดเรื่องธรรมะใน
วันนั้น ข้าพเจ้าก็มานั่งคิดนอนคิดและตัดสินใจไม่เรียนต่อ ตามที่หลวงปู่บอก
ข้าพเจ้าจะหาเวลาว่างมาสวดมนต์และฟังธรรมะจากหลวงปู่เสมอ วันหนึ่ง
ขณะที่หลวงปู่ท่านสนทนาธรรมอยู่กับพระและญาติโยมรวมทั้งข้าพเจ้าด้วย
ท่านชี้หน้ามาทางพวกเราที่นั่งหน้าสลอนว่า
หลวงปู่ - พวกนี้เคยพบกันมา ๕๐๐๐ ปีแล้ว จำกันไม่ได้
ศิษย์ - พบที่ไหนครับหลวงปู่
หลวงปู่ - มันเคยเป็นชาวเมืองโกสัมพีก่อน
ศิษย์ - หลวงปู่ครับ แล้วโยมคนนั้นล่ะ ชี้ไปทางข้าพเจ้า
หลวงปู่ - อ้อ เคยเป็นฤๅษีมา ฤๅษีผมสูงในสมัยสุวรรณสามนะ ถ้าไม่ได้ทำไว้
(คงหมายถึงสร้างบารมีไว้)ไม่ได้มานั่งอยู่อย่างนี้หรอก

ไปหาอาจารย์ใหญ่

สมัยที่หลวงปู่อยู่วัดอาวุธฯ มีผู้คนไปกราบหลวงปู่กันมากมาย ทั้งพระภิกษุ
ฆราวาส อุบาสก อุบาสิกา นิสิตนักศึกษา บางคนก็มาถามปัญหาธรรม ปัญหา
ทางโลก บางคนก็มาถาม เพื่อลองภูมิปัญญาหลวงปู่บ้าง มีมาต่าง ๆ นานา มี
กระต่ายนายหนึ่ง มากกราบเรียนหลวงปู่เรื่องปัญหาธรรมะ
ชายคนนั้น - หลวงปู่ครับ ธรรมะเป็นอย่างไร
หลวงปู่ - ธรรมะก็หนึ่งแผ่นเดียวนะซี
ชายคนนั้น!!..งง.....
(ธรรมะหลวงปู่ นั่นหากผู้ฟังไม่มีพื้นฐานในทางธรรมแล้วจะเข้าใจได้ยาก และฟัง
ไม่รู้เรื่อง)
หลวงปู่ท่านได้อธิบายให้ชายคนนั้นฟังอีก แต่ก็ไม่รู้เรื่องพยายามชักใช้ไล่เสียง
จนหลวงปู่ เอ็ด ตะโร ว่า
หลวงปู่ - ไป ไปหาอาจารย์ใหญ่โน่น หลวงพ่อฤๅษีลิงดำโน่น ทำเป็นอาจารย์
ใหญ่ เราไม่ได้ปรารถนามาสอนใคร ปรารถนาแต่ให้ตัวเองหลุดพ้น หลายวัน
ต่อมา มีโยมเอาบาตรใบใหญ่มาถวายหลวงปู่ ท่านให้ทาสีขาว เมื่อมีโอกาส
ท่าน ได้พาลูกศิษย์ไปกราบและฝากให้เป็นศิษย์หลวงพ่อฤๅษีลิงดำ พร้อมกับ
ถวายบาตรใบนั้นด้วย ขณะนั้นหลวงพ่อฤๅษีมาสอนกรรมฐานและพักอยู่บ้าน
เจ้ากรมเสริมฯ

เอาปัจจุบัน

เพื่อนเล่าให้ฟังว่า หลวงปู่บุดานั้น ท่านเคยเล่าถึงเรื่องอดีตชาติของท่านและ
ของศิษย์ บางคนให้ฟัง ด้วยความอยากรู้อยากเห็น เมื่อหลวงปู่ท่านมาจำวัดที่
บ้านเพื่อน ข้าพเจ้าจึงได้ไป กราบหลวงปู่ และเรียนถามท่าน
ข้าพเจ้า - หลวงปู่เจ้าคะ อดีตชาติลูกเคยเกิดเป็นอะไรมา
หลวงปู่ - อดีตชาติล่วงมาแล้ว อนาคตยังไม่ถึง เอาปัจจุบันนี้ซี (หลวงปู่ท่านพูด

เสียงดังมาก) พร้อมกับจ้องหน้าข้าพเจ้าตั้งแต่นั้นมาข้าพเจ้าไม่กล้าถามหลวงปู่ เรื่องอดีตชาติอีกเลย เมื่อคืนเคยกับปฏิบัติทาหลวงปู่มากขึ้น จึงทราบว่าท่านจะโปรดเรื่องเหล่านี้เฉพาะคนเท่านั้น

ท่านก็ไปสวรรค์ นิพพานได้

บิดาของข้าพเจ้าท่านไม่เคยสมათานศีล ๕ หรือศีล ๘ เลย และไม่เคยบวชเรียนเลยในชีวิต แต่ท่านก็มีโอกาสได้บวชลูกชายถึง ๔ คน สวดมนต์ ภาวนา ท่านไม่เอา ท่านมีอุปนิสัยชอบทำบุญ ทำทานเท่านั้น ไม่ว่าคนหรือสัตว์ ถ้าพบว่าเขาลำบากท่านก็เก็บมาเลี้ยง สงเคราะห์ อนุเคราะห์เท่าที่จะช่วยได้ ปลายปี ๒๕๒๑ ท่านป่วยเป็นฝีที่ข้อมือ จึงเดินทางมาจากต่างจังหวัดและพักอยู่กับข้าพเจ้า ก่อนที่จะรักษาตัวที่โรงพยาบาลรามาริบัติ ข้าพเจ้าจึงถือโอกาสพาบิดาไปกราบหลวงปู่ ซึ่งพักอยู่วัดอาวุธฯ หลวงปู่เอาแป้งมวงคล ในมือให้บิดา ข้าพเจ้า พร้อมกับพูดว่า "ท่านก็ไปสวรรค์นิพพานได้นะ" ข้าพเจ้าสะดุ้งในใจ แอบคิดว่าหลวงปู่ท่านรู้ได้อย่างไร เพราะบิดาข้าพเจ้าก็อยู่ต่างจังหวัด และเพิ่งจะพบหลวงปู่เป็นครั้งแรกนี้เอง

ไม่รักษาระดับจิต

หลวงปู่ชี้ไปที่โยมคนหนึ่ง แล้วพูดว่า แต่ก่อนเป็นแม่ทัพ เดียวนี้มาเป็นแม่ทหาร ย่าทหาร เขาให้เป็นแม่ทัพดี ๆ ไม่เอา"

โยม - หลวงปู่เจ้าคะ ทำไมมาเป็นผู้หญิงเจ้าคะ

หลวงปู่ - มันไม่รักษาระดับจิตนี้ หลวงปู่เล่าต่อว่า เมื่อก่อนแม่ทัพบ้าน (ภรรยา) เขาให้เลี้ยงลูก พอลูกร้องไห้ ลูกชี้แตกเท่านั้นนะ คว่าเสียได้วิ่งเข้ากรมทหารไปเลย ดีแต่ทำลูก เลี้ยงลูกไม่เป็นชาตินี้มาเป็นแม่เขาซะ สมน้ำหน้ามัน ไม่รักษาระดับจิต (สะใจไหม)

ผู้ช่วยพระอรหันต์

โยมสร้อยเป็นลูกศิษย์หลวงปู่ในคราวที่ท่านมาพักที่วัดอาวุธวิกสิตาราม ปลายปี ๒๑ โยมสร้อยได้ป่วยหนักแทบเอาชีวิตไม่รอด แต่โยมสร้อยมีปฏิบัติตั้งใจที่จะรับใช้หลวงปู่ หมั่นมา ถวายภัตตาหาร สวดมนต์ ฟังธรรมะจากหลวงปู่เป็นประจำ ธรรมะโอสภนี้เอง โยมสร้อยจึงได้บรรเทาจากการเจ็บป่วยและมีกำลังใจมากขึ้นจนเกือบหายเป็นปกติ วันหนึ่งหลวงปู่ท่านพูดกับโยมสร้อยว่า หลวงปู่ - พระไตรปิฎก สามตันนี้อ่านให้จบนะ เป็นผู้ช่วยพระอรหันต์ไปก่อน เลี้ยงลูกให้โตก่อน (สาธุ)

ยังห่วง..อยู่

หลวงปู่ชี้ไปที่โยม - เออ ใจนี้มันถือศีล พรหมจรรย์แล้ว

โยม - หลวงปู่เจ้าคะคนนี้เขาก็ถือศีลพรหมจรรย์แล้วเจ้าคะชี้ไปทางเพื่อนซึ่งนั่งข้างๆ

หลวงปู่ - มันยังถือไม่ได้หรอก มันห่วงผัวมันอยู่

โยม -(หน้าแตก เพราะอวดรู้)

นางสาวจะเอาไปกิน

หลวงปู่ท่านแวะไปโปรดบ้านโยมสุดบ่อ ย ๆ มีครวหนึ่งพอไปถึงท่านก็ถามถึง
ลูกชายโยมสุด ซึ่งกำลังเรียนอยู่ชั้น ม.๖
หลวงปู่ - นายพันเอกไปไหน (ลูกชายโยมสุด)
โยมสุด - ไปเที่ยวเจ้าคะ
หลวงปู่- ระวังนะ นางสาวมันจะเอาไปกิน (ต่อมาไม่นานโยมสุดก็เลยได้เลี้ยง
หลานทั้ง ๆ ที่ลูกชายก็ยังเรียนไม่จบ)

ทรงม้า ๆ บอ ๆ

หญิงคนหนึ่งเป็นช่างทรง ได้มากราบนมัสการหลวงปู่ ท่านมองหน้าแล้วพูดว่า
เราคนทรงทำไมไม่ทรงพระโสดา สกิทาคา อนาคา ทำไม มาทรง ม้า ๆ บอ ๆ
อย่างนี้

เอามะนาวอมไว้

นำหริทะเลาะกับสามีเป็นประจำ เพราะแกเป็นคนขี้หึง สามีจะไปติดต่อการงาน
กลับมาช้า หรือดึกตื่นแกก็จะบ่นเสมอ จนสามีรำคาญ สามีก็ตำหนิติเตียนเอา ทำ
ให้แกน้อยใจ จึงมาเรียนให้หลวงปู่ทราบ เพื่อจะขอคำแนะนำที่จะไม่ทะเลาะกับ
สามีอีก หลวงปู่ก็บอกว่าจะไปยกอะไรเอามะนาวอมไว้สิ

ทำอย่างไรจะไม่มีลูก

บ่ายวันหนึ่งบนศาลาธรรมสาร วัดอาวุธวิกสิตาราม บางพลัด มีหญิงคนหนึ่ง
กำลังมีครรภ์มือข้างหนึ่งก็จูงลูก ๒ คน ขึ้นมาบนศาลา ได้กราบเรียนหลวงปู่ว่า
หลวงปู่เจ้าคะ ทำอย่างไรจะไม่มีลูก
หลวงปู่-มันจะยากอะไร ก็นอนคนละมุ้งซี มันไม่มีเรื่องหอรอก
หญิงคนนั้นหายไบนาน อยู่ ๆ ก็โผล่มากราบหลวงปู่อีกอ้อมท้องโย้มา
หลวงปู่จึงถามว่า "ใครไปหาใครก่อนล่ะ"
หญิงคนนั้นก็ตอบว่า -ดิฉันเองเจ้าคะ

บารมีขอกันไม่ได้

ระหว่างที่หลวงปู่ท่านพักอยู่ที่วัดอาวุธวิกสิตาราม บางพลัด ได้มีโยมผู้หญิงคน
หนึ่งมาถวายอาหารเพลหลวงปู่ เมื่อท่านฉันอิ่มแล้วก็ได้สนทนากับหลวงปู่ และ
กราบเรียนท่านว่าหลวงปู่เจ้าคะ ลูกขอบารมีหลวงปู่หน่อยเจ้าคะ หลวงปู่ท่านก็
ตอบว่า“ บารมีขอกันได้เมื่อไหร่ล่ะ ใครทำถึงจะได้ ไม่ทำเองไม่ได้หรอก” แล้ว
ท่านก็พูดถึงโยมหญิงสาวคนหนึ่ง ซึ่งนั่งในเวลานั้นด้วยว่า
“เกิดมามีพระมาคอยเจ้าของอยู่ที่เบาะแล้ว” เธอได้เล่าให้ฟังว่าเมื่อครั้งหลวงปู่
อายุประมาณ ๕๐ ปี ขณะที่คุณแม่ของเธอเจ็บท้องที่จะคลอดนั้น คุณตาซึ่งเป็น
หมอมือชื่อคนหนึ่ง ในคลองบางกอกน้อยเป็นคนทำคลอดเอง คุณพ่อเป็นคนต้ม
น้ำ และเตรียมเบาะสำหรับให้ลูกน้อยนอนเมื่อเด็กคลอดออกมา (ประมาณตี
สาม) คุณพ่อนำไปล้างเนื้อล้างตัวให้สะอาดแล้วเอาไปวางที่เบาะ (ขณะนั้นคุณ
ตากำลังเียบแฝลอยู่) พบพระพุทธรูปองค์เล็ก ๆ เป็นพระผนางพญาอยู่กลาง
เบาะ นึกสงสัยถามใครก็ไม่รู้เรื่องทั้ง ๆ ที่เวลานั้นทั้งบ้านมีคนอยู่เพียง ๓ คน คือ
คุณตา คุณพ่อและคุณแม่ ส่วนพี่ชายและพี่สาวทั้งหมดไปอยู่ที่บ้านคุณยายที่
บางขุนเทียน รุ่งเช้าวันเดียวกัน หลวงปู่นั่งเรือผ่านมาขึ้นหน้าบ้าน บอกว่าจะมา
เยี่ยมหลานน้อย คุณพ่อ ก็เลยเล่าเรื่องมีพระเสด็จมาให้ท่านทราบ หลวงปู่บอก

ว่า เป็นของเก่าของลูกน้อย อดีตชาติเคยสร้างเอาไว้ เกิดมาชาตินี้จึงตาม
เจ้าของมา เด็กคนนี้ได้บารุงพระพุทธศาสนาและพระองค์นั้นเจ้าตัวก็
เก็บรักษาไว้จนทุกวันนี้

พลังของนางวิสาขา

หลวงปู่เล่าว่า เวลาที่นางวิสาขาไปวัดพร้อมลูกหลาน จะแห่กันไปเป็นขบวน
ใหญ่ วันหนึ่งขณะฟังธรรมที่ศาลา ช่างตมมันวิ่งตรงมาที่นางวิสาขานั่งอยู่
ลูกหลานตกใจต่างรีบวิ่งหนีไกลหลนางวิสาขานั่งอยู่ในวัยชรา ไม่สามารถ
วิ่งหนีทันที่จึงใช้นิ้วชี้ขึ้นไปทีหน้าผากข้างตัวนั้นหงายหลังกันกระแทกดินชี้แตก
เลย นี่คืออำนาจพลังจิตของนางวิสาขา

ตัวโกรธมันกลัวคนกราบพระเก่ง

เมื่อก่อนตอนหลวงปู่บวชใหม่ ๆ เวลาใดมีความโกรธ หลวงปู่จะรีบขอขมาด้วย
การกราบ ๒๐๐ ครั้ง ถ้ายังไม่หายโกรธก็กราบอีก ๒๐๐ ครั้ง กราบไปจนกว่าจะ
หายโกรธ หลวงปู่บอกว่าตัวโกรธมันกลัวคนกราบพระเก่ง

เราเคยทำเขาไว้

ตอนเด็ก ๆ หลวงปู่เคยตกปลาหมอ ทำให้ปลาตาบอด เมื่อติดเบ็ดหลวงปู่ท่าน
สงสาร ได้ปล่อยมันไป ต่อมาเมื่อหลวงปู่บวชแล้ว ขณะที่นั่งอยู่ในศาลา เฝ้า
มีแมวตัวหนึ่งมองเห็นเงาของมัน ในตาของหลวงปู่ จึงใช้ขาหน้าของมันขวนได้
ตาหลวงปู่อย่างแรง เลือดไหลอาบหน้า แล้วแมวก็นอนอยู่ข้างหลังหลวงปู่
ชาวบ้านหาแมวไม่เจอ หลวงปู่บอกไม่เป็นไร เราเคยทำเขาไว้แล้วให้ลูกศิษย์
เอาน้ำนมแม่ลูกอ่อนมาหยอดตา และให้ชาวบ้านเอาแมวกลับไปเลี้ยงที่บ้าน
โดยไม่ให้ชาวบ้านรังแกมัน

กรรมส่งผล

สมัยเมื่อหลวงปู่เป็นเด็ก โยมแม่ให้นำอาหารไปถวายพระที่วัดข้างบ้าน ท่านเดิน
ไปแวะเล่นกับเพื่อนเพลินจนเลยเวลาพระฉันเพล พระท่านรับพระเคนแล้วให้
หลวงปู่เอาคืนไปเลี้ยงกินเอง ภายหลังจากหลวงปู่บวชแล้วไปอยู่เชียงใหม่
ชาวบ้านได้เอาอาหารมาถวายท่านตอนกลางคืน หลวงปู่ท่านบอกว่ารับได้ ให้
คนเอาไปถวายเอาไปทานกินเอง ท่านบอกว่าเป็นกรรมที่ทำไว้มาส่งผลใน ชาติ
ปัจจุบัน

เสียมหรือไม่เสียม

แต่ละวันจะมีญาติโยมมากราบหลวงปู่ถามธรรมะบ้าง ขอ ของแจกบ้าง วันหนึ่ง
มีกลุ่มชายฉกรรจ์มากราบ พร้อมกับขอเหรียญหลวงปู่
ชายคนหนึ่งก็ถามหลวงปู่ว่า“วัดถุ่มงคลและของต่าง ๆ ที่หลวงปู่แจกถ้าเก็บไว้
นาน ๆ ไปของจะเสียมไหมครับ?”
หลวงปู่ตอบว่า“ของไม่เสียมหรอก นอกจากเราจะเสียมศรัทธาจากของตนเอง”

อยากได้นุญมาก ๆ

โยมคนหนึ่งเห็นว่า เงินทองเป็นสิ่งหามาได้ด้วย หยาดเหงื่อแรงงาน เวลาจะ

ทำบุญจึงนึกอยากเลือกทำบุญให้คุ้มค่าเหนื่อยถ้ามีโอกาสจะเลือกทำกับพระ
อริยบุคคลเพื่อหวังจะได้บุญมาก ๆ ฉะนั้นวันหนึ่งขณะที่ได้ถวายสังฆทานกำลัง
อุ้มผ้าไตรถวายแด่พระคุณหลวงปู่ ในใจก็นึกปีติยินดีว่า โอหนอวันนี้ฉันโชคดีจัง
เลยที่จะได้ทำบุญกับพระอรหันต์ บุญที่ได้ยอมมากเป็นพิเศษแค่นี้ก็ในใจเท่านั้น
หลวงปู่มองหน้าแล้วพูดว่า

“ผู้รับหมดกิเลส ผู้ถวายก็ต้องหมดกิเลสด้วยนะจึงจะได้บุญมาก”

โอโฮ! ผู้ถวายซะอีกไปเลย คำพูดของหลวงปู่ประทับใจมากทำให้นึกว่าอย่างไร
เสีย เราจึงต้องพยายามจัดการกับกิเลสของตนให้จงหนัก เพื่อความสม
ปรารถนาแห่งใจตนไม่วันใดก็วันหนึ่ง สาธุ

ระวังพ่อแม่จับติดคุกนะ

เกือบทุกวันหลังกลับจากมหาวิทยาลัย นักศึกษาหญิงคนหนึ่งจะไปกราบหลวง
ปู่ที่วัดอาวุธฯ ประมาณทุ่มหนึ่งมีการทำวัตรเย็นแล้วหลวงปู่จะแสดงธรรม แม้คน
น้อยหลวงปู่ก็เทศน์ หลวงปู่บอกว่า ไม่ได้เทศน์ให้คนฟังเท่านั้นนะ เทวดาเขา
ก็ฟังด้วย คืบหนึ่งหลังจากเทศน์เสร็จแล้ว

หลวงปู่หันมาที่นักศึกษาหญิงนั้นแล้วว่า

“ระวังพ่อแม่จะจับเราติดคุกนะ จำอดีตชาติได้ไหม? การติดคุกอวิชชานะ (การ
แต่งงาน) ถ้าติดคุกแล้วมันไม่จบนะ เราตายไปเขาก็เอาใหม่ คุณนี่แน่นอนหนัก
จะอยู่กับวิชชาหรืออวิชชาละ”

สีกพักหนึ่งหลวงปู่มองหน้านักศึกษาผู้นั้นแล้วว่า

“มาตัวนี้วิ่งเร็วไม่ล้มหรือก ไม่ต้องติดคุก”

เหมือนท่านจะรู้ เพราะตอนแรก คุณพ่อ คุณแม่ของนักศึกษาที่ต้องการให้ลูก
สาวแต่งงานเหมือนพี่ ๆ แต่ด้วยความตั้งใจเข้มแข็งที่จะปฏิบัติธรรมจริงของลูก
ทำให้พ่อแม่ต้องอนุญาตไม่บังคับให้แต่งงานแล้ว สุดท้ายก่อนจะกลับบ้าน
หลวงปู่สั่งว่า

“ให้แผ่ส่วนบุญกุศลให้พ่อแม่ด้วยนะ”

อย่าไปเรียนอวิชชานะ

คืนหนึ่งมีนักศึกษาสาวผู้หนึ่งแต่งชุดฟอร์มมากกราบหลวงปู่

หลวงปู่ถามว่า “ยังเรียนอยู่หรือเป็นครูเขา? หือ”

นักศึกษาหญิงตอบว่า “ยังเรียนอยู่เจ้าคะ”

หลวงปู่บอกว่า “ระวังอย่าไปเรียนอวิชชานะ เรียนวิชาต้องเรียนให้หายโกรธ
หายหลง หายลึมนะ ขอให้เคารพมันในพระธรรม แล้วเจริญให้ถึง จะได้พ้นแก่
พ้นตาย

โลกุตตรธรรมมีอยู่จริง ๆ ด้วย ศาสนาพุทธคือพ้นเกิดพ้นตาย ผู้ใดถึงแล้ว เป็นผู้
บรมสุข นั่นเอง”

เกาะชายฉิว

ในวันหนึ่งมีผู้ศรัทธาหลายท่านได้มากกราบหลวงปู่ มีผู้หญิงคนหนึ่งอายุประมาณ
๔๐ปีกว่า เข้ามากกราบหลวงปู่ด้วยความศรัทธาเธอนั่งพนมมือแล้วถามหลวงปู่ว่า
ผู้หญิงคนหนึ่ง-“หลวงปู่เจ้าคะลูกจะขอเกาะชายฉิวหลวงปู่ไปนิพพาน ด้วยคน
นะเจ้าคะ”

หลวงปู่หันหน้ามาพูดตอบหญิงคนนั้นว่า “ชี้แทนกันได้หรือเปล่าละ?”

ไปดูหนังกันดีกว่า

หญิงสาวกลุ่มหนึ่งมาราบหลวงปู่ แต่ละคนก็แต่งกายสวยงามรัดกุม ตอนหนึ่ง หลวงปู่เทศน์ให้ฟังว่า

“อยากดูหนังให้ดูหนังเรา มีให้ดูตลอดเวลา ดูตามนี้ธรรมะดีขึ้น หนังเรามันดีลึง จะไปติดอะไรกับหนัง จะไปเสียตายอะไรกับหนังแค่กระดาษห่อขนมปังเท่านั้นเอง คนรู้นี้! เขาทิ้งกระดาษห่อขนมปังทั้งนั้นแหละ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ท่านรู้อย่างนี้ ท่านจึงไม่หลงไม่ลืม แล้วเราจะอวดดี ไปหลงไปลืม ทำไม”

กินเป็นยา

หลวงปู่บอกกับลูกศิษย์หลังจากที่ท่านฉันอาหารเสร็จแล้ว และลูกศิษย์ก็มาขออาหารที่เหลือจากท่านไป ท่านบอกว่า

“อาหารทุกอย่างให้ฉันเป็นยานะ ไม่ใช่เจ ไม่ใช่ ไม่ให้ติดทุกอย่างให้กินอาหาร เป็นยารักษาโรคเท่านั้น”

สีก ทำไม!

พระภิกษุหนุ่มมองคหนึ่ง บวชเรียนธุดงค์กรรมฐานได้หลายพรรษาแล้ว เกิดร้อนผ้าเหลืองก็มีความปรารถนาอยากจะสึกมาก เพราะต้องการที่จะไปแต่งงาน ก็มาราบลาหลวงปู่เพื่อขอพร บอก หลวงปู่ครับผมจะสึก หลวงปู่ ก็ถามเหตุผล ภิกษุหนุ่มผู้นั้นก็อ้างเหตุผลต่าง ๆ นานา ตอนหนึ่งหลวงปู่ก็ให้อโวาว่าว่า “สึกทำไม? พระเณรสึกทำไม? เปลื้องข้าววัดไม่แล้ว ยังจะเปลื้องข้าวพ่อแม่อีก ยังจะให้พ่อแม่หาเมียให้ด้วย โอโห้! นึกว่าจะไปช่วยทำงาน กลับไปช่วยให้เสียเงินเสียทองอีก พวกโกหกตัวเองนิ โกหกพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ด้วย เพราะฉะนั้น อย่าหัดโกหกเลย ถ้าไม่รู้ว่าจะบวชเพื่ออะไรแล้ว จะบวชทำไม? บวชโง่ ๆ ึ่ง ๆ บวชทำไมละเกาะกะบ้านเมืองเขา บวชแล้วต้องฉลาดซิ”

ท. ทหารอดทน

หลวงปู่เล่าให้ฟังว่า เมื่อครั้งที่ท่านยังไม่ได้บวช ท่านเป็นทหาร และได้อยู่ในฝ่ายทำอาหาร มีผู้หญิงชอบมาแกล้งท่าน โดย เข้ามาจับท่าน ท่านจึงพูดว่า “อย่ามาจับนะ พ่อแม่เขายังไม่ได้อนุญาตอย่ามาจับ อย่ามาต้อง บาปนะ”

เราเคยทำเขาไว้

ตอนเด็ก ๆ หลวงปู่เคยตกปลา ขณะปลาติดเบ็ด หลวงปู่สงสารจึงได้แกะปลาออกจากเบ็ดแล้วปล่อยมันไปต่อมาภายหลังเมื่อหลวงปู่บวชแล้วขณะที่นั่งอยู่ในศาลาเพชฌัญญามีแมวตัวหนึ่งมองเห็นเงาของมันในตาหลวงปู่ จึงใช้ขาหน้าของมัน ข่วนใต้ตาของหลวงปู่อย่างแรง เลือดไหลอาบหน้า แล้วแมวก็นมาหลบอยู่ข้างหลังหลวงปู่ทำให้ชาวบ้านหาแมวไม่เจอ

หลวงปู่บอกว่า “ไม่เป็นไร เราเคยทำเขาไว้”

แล้วให้ลูกศิษย์เอาน้ำนมแม่ลูกอ่อนมาหยอดตาและให้ชาวบ้านนำแมวกลับไปเลี้ยงที่บ้าน โดยสั่งกำชับไม่ให้ชาวบ้านรังแกมัน

งานแต่งกับงานบวช

หลวงปู่ได้มีกิจนิมนต์ไปบ้านโยมที่ศรัทธาท่าน เขาจัดงานแต่งงานให้กับลูกหลาน หลวงปู่ก็ไปงานนี้แล้วก็เทศน์ เทศน์ไป เทศน์มา บ่าวสาวคู่นี้ก็เลยเล็กที่จะแต่งงาน และขอ จัดงานแต่งเป็นงานบวช ปู่กับย่า ตากับยาย ที่มาร่วมงานแต่ง ต่างซาบซึ้งในคำสอนของหลวงปู่ ก็เลยขอบวชตามหลานด้วย

ชี้เกี้ยว ทำมาหากิน

มีโยมผู้ชายคนหนึ่ง มีโอกาสได้กราบหลวงปู่ และถวายการนวดให้หลวงปู่ ตอนหนึ่งแกนวดไปแล้วก็พูดไปว่า“หลวงปู่ครับ ผมไม่อยากทำมาหากินอยากอยู่เฉย ๆ จะให้นั่งภาวนาผมไม่อยากนั่ง”

หลวงปู่ตอบว่า

“คนไหนขยัน คนนั้นแหละ เป็นลูกพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ คนไหนชี้เกี้ยวชี้คร้าน เป็นลูกของกิเลส”

ฟังธรรมะอย่างไรดี

ในตอนหนึ่ง หลวงปู่ท่านได้เทศน์โปรดญาติโยมจากกรุงเทพฯ ทุกคนนั่งสมาธิหลับตาฟังกันอย่างสงบ หลวงปู่ก็กวาดสายตาไปทางโน้นบ้างทางนี้บ้าง แล้วก็เทศน์เป็นช่วง ๆ ก่อนจบ

หลวงปู่พูด ว่า“ฟังธรรมะไม่ใช่ฟังเท ฟังทิ้งนะฟังธรรมต้องทำไปด้วยซิ”

ชี้ของกู

หลวงปู่ปรารภขึ้นลอย ๆ ในวันหนึ่งว่า

“คนเรานี้มันบ้า ชี้ออกไปจากตูดแล้วก็ยังยึดว่าชี้ของกูอีก”

แล้วท่านก็เล่าให้ฟังว่ามีชายคนคนแรกเดินไปในทุ่ง แล้ว ชี้ออกเอาไว้ อีกคนหนึ่งเดินมาเห็นชี้ของกูนั้น แต่ก็ไม่ทราบว่าเป็น ผู้ชายคนที่สองก็บ่นว่า“ชี้ของใครวะ? เหม็นตายห่า” พอดีเจ้าของชี้ได้ยินเข้า โมโหใหญ่ พูดตอบว่า“มึงมาด่าชี้กูเหม็นทำไมวะ”อีกคนก็ตอบว่า“กูไม่รู้เนี่ย ว่าชี้ของมึง” ทั้ง ๒ คน ก็เลยทะเลาะกัน หลวงปู่บอกว่า

“ดูซิคนเราแม้แต่ชี้ของมันถ่ายออกไปแล้ว ใครมาว่ามันก็ยังโกรธ นั่นแหละ ความหลง”

สังกัดวัดอะไร

มีชายคนหนึ่งได้มีโอกาสเข้าพบหลวงปู่ในคราวที่หลวงปู่เดินทางไปกิจนิมนต์ชายผู้นั้นถามหลวงปู่ว่า

“หลวงปู่อยู่วัดอะไรครับ?”

หลวงปู่ตอบว่า

“อยู่วัดสองขา”

(หมายความว่า อยู่ตรงไหน? ตรงนั้นก็เป็นวัด)

บอดนอกสว่างใน

มีอยู่วันหนึ่ง หลวงปู่ก็เล่าเรื่องหลวงปู่สงฆ์ให้ฟัง

(หลวงปู่สงฆ์เป็นพระที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ เคยปฏิบัติกับหลวงปู่ในถ้าภูคา จ.

นครสวรรค์)

หลวงปู่บอกว่า

“หลวงปู่สงฆ์ท่านดาบอดท่านบอดแต่ตา แต่ธรรมะท่านไม่บอดนะ”

พระธุดงค์

มีพระกลุ่มหนึ่งจะออกธุดงค์ ก็ได้มากราบขอพรหลวงปู่

และขอคำแนะนำก่อนที่จะไปธุดงค์ หลวงปู่ก็ให้โอวาทว่า

“เข้าป่าให้เข้าป่าไปเป็นปัญญา เข้าป่าโง่ ๆ ก็เป็นธุดงค์ ไม่ใช่ธุดงค์นะ”

เป็น โสัด ทำไม

กลุ่มสาวโสดสี่คนเป็นกลุ่มที่ผ่านการปฏิบัติมาไม่ต่ำกว่า๑๐ปี ได้มีศรัทธามากราบเยี่ยมหลวงปู่ก่อนหน้าที่จะมากราบหลวงปู่ ก็ได้วิจารณ์เรื่องทุกข์ของการแต่งงาน ในกลุ่มสาวโสดทั้ง ๔ คน บางคนก็มีชายหนุ่มมาหมายปอง แต่หญิงผู้นั้น ก็พยายามที่จะไม่ยุ่งเกี่ยวด้วย แต่ในใจก็ยังมีจิตที่พึงพอใจ ก็พากันมากราบหลวงปู่ เพราะบังเอิญวันหยุดงานตรงกันพอดี หลวงปู่ก็ให้ธรรมะว่า

“พวกโสดาโลกุตตระนี้ทำงานได้มากกว่าใครทำงานเท่าไรก็ไม่ก่อเขิน อนาคตาโลกุตตระทำงานได้มาก เข้าบ้านเข้าวัดได้ แต่ไม่ยอมมีคู่ใจ กายโสด จิตโสด โสัดจากสังโยชน์ ๕ นี้ละ”

เข้าวัดเมื่อไรดี?

มีผู้หญิงอยู่คนหนึ่ง มากกราบหลวงปู่ แล้วก็เลยขอโอกาส ถามหลวงปู่ว่า

“หลวงปู่คะ เมื่อไรลูกจะได้มาอยู่วัดซักที”

หลวงปู่ตอบว่า“หมดโศกแล้วอยู่วัดดีนะ”

เมื่อไรจะละสังขาร

มีญาติโยมที่เป็นลูกศิษย์หลวงปู่ก็มักจะชื่นชมความอายุยืน ของหลวงปู่ และก็อยากจะให้หลวงปู่มีอายุยืนนานไปมาก ๆ ก็พยายามขอให้หลวงปู่มีอายุยืนกว่าร้อยปี บางพวกก็สงสัยอยาก ทราบว่า หลวงปู่จะละสังขารเมื่อไร? ก็เลยกราบเรียนถามหลวงปู่ว่า

“หลวงปู่ครับ หลวงปู่จะละสังขารเมื่อไร?บอกได้ไหมครับ”

หลวงปู่ตอบว่า“ตายวันไหน ก็บอกวันนั้นซิ”

เกิดบ่อย ๆ ตายบ่อย ๆ สนุกหรือ?

มีโยมผู้หญิงอยู่คนหนึ่งชอบติดตามฟังธรรมของหลวงปู่เสมอ วันหนึ่งหลวงปู่บอกว่า

“ขอให้เป็นผู้ช่วยเหลือดำรงศุภศาสนาเอาไว้ด้วย ให้มีลมหายใจเป็นธรรมะ ยืน เดิน นั่ง นอนเป็นธรรมะ ลมหายใจเข้าออกอยู่กับธรรมะ เกิดบ่อย ๆ ตายบ่อย ๆ สนุกหรือ? อย่าตายนะ ! จะได้ไม่เกิด คนที่ไม่ตายคือคนที่ตัดอัสวะได้ ตัดกิเลสตัณหาได้ เราพ้นจากอัสวะเดี๋ยวนี้ก็สำเร็จตลอดไปไม่มีเสื่อมนะ”

เกิดมาเพื่อดับกิเลสตนเอง

นักศึกษาท่านหนึ่ง ได้เรียนถามหลวงปู่ว่า

“คนเราเกิดมาเพื่ออะไรคะ”

หลวงปู่ตอบว่า

“เกิดมาเพื่อดับกิเลสตนเองซี !

ให้ละกามเต็ดขาดในภพนี้ ตัดให้ขาดจากการเป็นของคู่
ปุถุชนเต็มขั้นหน้าด้วยกิเลส ได้แต่ศึกษาไม่นำมาปฏิบัติ
แล้วจะรู้แจ้งอย่างไรเล่า?

เกิดมาทำไมให้ต้องวนเวียน

เกิดแล้วตายไม่สิ้นสุด จะเอาอีกหรือ?

เราชาวพุทธให้เร่งเจริญอริยมรรค ๔ อริยผล ๔

ศาสนาอยู่ที่ขั้น ๕ มิใช่อยู่ที่อื่นเลย

คนอื่นทุกคนล้วนเป็นอาจารย์ของเรา ทดสอบเราทั้งดีทั้งชั่ว

เมื่อเรามีสังขารครบบริบูรณ์แล้ว อย่าได้ท้อโลกุตตรธรรมเลย

อย่ามัวแบกทุกข์อวิชชาอยู่เลย

อย่าได้ประมาทหนึ่งนอนใจนะ

ขอให้สำรวจในกายวาจาใจให้เต็มตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ

ให้ศรัทธามั่นในโลกุตตรธรรม จะได้รับรู้แจ้งธรรม

พ้นเกิด แก่ เจ็บ ตาย”

เดินไม่ถูกทาง ไม่ถึงที่หมายนะ

มีอุบาสิกานักคอกกลุ่มหนึ่ง มากกราบหลวงปู่แล้วชวนาเรื่องคนอื่นมาวิจารณ์

หลวงปู่เตือนว่า“พวกเราถูกความแก่ เจ็บ ตาย คาดโทษไว้แล้ว จงรีบแก้ไข

ตัวเองซี ! เกิดเป็นทุกข์ เจ็บเป็นทุกข์ ตายเป็นทุกข์ จะเอาอีกหรือ? ท้อ? มัวแต่

มองตาคนอื่นทำไม? ตาของเราก็มองคนอื่นทำไม? หน้าของเราเองก็

มีอยู่รอบ มองหน้าคนอื่นทำไม? หน้าของเราก็มองอยู่แล้ว ระวัง ! อย่าคล้อยตาม

คน สัตว์ บุคคล จะหลงทางเดินไม่ถูกทางไม่ถึงที่หมายได้นะ”

ระวังปากนะ

หลังจากเลิกเรียนแล้ว คุณครูประจำชั้นท่านหนึ่งพา นักเรียนของตนประมาณ

๕๐ คน ไปกราบหลวงปู่บุดดาที่วัดอาวุธฯ ขณะที่เดินไปวัด มีนักเรียนชายคน

หนึ่งพูดจาต่าง ๆ นานาในท่านองที่ ไม่เหมาะสม ไม่เห็นประโยชน์ของการไป

ครั้งนี้ พอเดินไปถึงศาลา นักเรียนทุกคนเงียบหมด เข้าแถวกราบ หลวงปู่ที่ละ

คนแล้วหลวงปู่ก็ให้แบ่งทุกคน พอขณะถึงนักเรียนที่พูด มากคนนั้น หลวงปู่ก็

พูดว่า“พูดจาให้ระวังปากนะ” โอ้โฮ! นักเรียนคนนั้นตกใจสะดุ้งว่าทำไมหลวงปู่

อยู่ที่ศาลารู้ได้อย่างไร? เพื่อน ๆ ต่างหันมามองแล้วก็อมยิ้มเหมือนกับว่า

สมน้ำหน้า แล้วจากวันนั้นมารู้สึก ว่า นักเรียนชายคนนั้น ระวังระวัง ปากของตน

มากขึ้น ไม่กล้าพูดลบหลู่อีกเลย และรู้สึกเคารพยำเกรง บูชาพระคุณหลวงปู่

มากเป็นพิเศษ

โสดาของทายก

คณะอุบาสกอุบาสิกาและทายกของวัดหนึ่งได้พร้อมใจกันมากกราบหลวงปู่ ด้วย

ความปิติใจที่มาปฏิบัติค้างคืนที่วัด ๑ คืน หลวงปู่ได้เมตตาให้ธรรมะกับคณะ

ทายกนี้ว่า “มาวัดก็เป็นโสดาเต็มวัด เต็มโบสถ์ เต็มศาสนา พอออกจากวัดก็เป็นบ้านกู ของกูหมด เอ้อ! โสดาหายหมด รุ่งมาวัดหมด โสดาเฉพาะมาอยู่วัดคืนเดียว วันเดียว พอกลับไปบ้านเป็นคนหมด”

ระวังโดนม้าเตะ

หลวงปู่ท่านเมตตาให้ธรรมะกับชาวบ้านที่ตั้งใจมาขอหอย ชะรอยคนกลุ่มนี้คงจะเป็นนักพนันด้วย หลวงปู่ได้เทศน์ว่า “คนดีต้องหนีบาป! บ้ากับบ้าก็ ต่อยกันชิว สนามมวยต่อยกัน ไม่รู้จักเจ็บจักตาย สนามม้าก็เหมือนกัน สร้างเสร็จหมดเงิน ตั้งแสนตั้งล้าน มีทุนเท่าไรไปทุ่มเทในสนามม้าหมด เราบอกมันตรง ๆ ไม่เชื่อหรือ ก็ไปสนามบอย ๆ ระวังม้าเตะนะ! อุงขาดนะ กระเป๋ขาดนะ เงินหมดเลย เหลือแต่ร่างกาย”

ห้วงและหวง

มีโยมคนหนึ่งมาทำบุญที่วัดกลางบุรีเจริญสุข แล้วก็ไปกราบหลวงปู่ หลวงปู่ยื่นกระป๋องแบ่งให้ แล้วบอกโยมคนนั้นให้เอา ไปโรยให้หมาขี้เรื้อนในวัดตัวหนึ่ง แล้วท่านก็บอกว่า “หมาตัวนี้มันเคยเป็นคนสร้างวัดมาก่อน มันเคยเป็นเจ้าของวัด มันรักวัดมาก ใครมาทำให้วัดสกปรก มันก็จะเห่า” ขนาดเป็นหมาก็ยังรักวัดอยู่ ห่วงและหวงวัด หญิงคนนั้นก็เลยคิดว่าหลวงปู่คงให้สติว่า “เวลาทำบุญ ก็อย่าห่วงบุญของตนเอง”

สำนึกบาป

หลวงปู่ท่านเล่าให้ฟังว่า ขณะที่ท่านนั่งปฏิบัติอยู่ในถ้ำก็มีตะขาบตัวหนึ่งไต่ขึ้นภายในสบง ผ่านเอว แล้วผ่านหลังท่านขึ้นไป ท่านจึงต้องกลั้นลมหายใจ ปิดหู ปิดตา ปิดจมูก ปิดปากหมด เจ้า ตะขาบจึงเข้าไม่ได้ หลวงพ่อสงฆ์เห็นหลวงปู่ นั่งหลับตา มีตะขาบตัวใหญ่มาก ขึ้นไปขดอยู่กลางศรีษะของท่าน หลวงพ่อสงฆ์ต้องเอาผ้าอาบของท่านหย่อนลงให้ตะขาบไต่ขึ้นผ้า แล้วจึงเอาไปปล่อยพอรุ่งเช้า หลวงปู่ท่านไปดูที่หน้าถ้ำเห็นตะขาบมันกัดตัวมันเองจนขาดเป็นท่อน ๆ กองอยู่ที่ปล่อยนั่นเอง “สงสัยตะขาบมันคงจะสำนึกบาป มันก็เลยกัดตัวมันเองจนตาย”

ด่วนพิเศษ

หลวงปู่ท่านเอาของไปแจกที่ภาคใต้ คราวที่ถูกพายุเกย์ ขณะรถที่หลวงปู่นั่งไปนั้น กำลังแล่นไปตามถนนด้วยความเร็วสูงเกินอัตรา จึงถูกตำรวจจับเพราะฐานที่ขับเร็ว หลวงปู่นั่งอยู่ในรถ ได้ยินการโต่ดอบกัน หลวงปู่ท่านก็เลยพูดกับตำรวจว่า “วิ่งเร็วยังไง? วิ่งตั้ง ๒ วันแล้วยังไม่ถึงที่แจกของเลย” ตำรวจผู้นั้นก็หัวเราะรับทำความเคารพหลวงปู่ แล้วก็ปล่อยรถของหลวงปู่ไป

อดีตเมื่อ ๕๐๐ ชาดที่แล้ว

ดิฉันพาเพื่อนบ้านอายุ ๓๐ ปีกว่า ๆ ไปกราบหลวงปู่ เพราะเห็นว่าเพื่อนบ้านมีทุกข์ เมื่อกราบแล้ว หลวงปู่ก็ชี้หน้าบอกว่า “โยมนี้เคยเป็นแม่อาดมาเมื่อ ๕๐๐ ชาดที่แล้ว” หญิงคนนั้นก็ร้องไห้คงจะเสียใจว่าตนเองยังไม่เคยได้ธรรมะ อะไรเลย ไม่รู้จักธรรมะและก็อาจจะตื่นตันใจดีใจ ที่ตนเองเคยเป็นถึงแม่ของหลวงปู่ แต่ตนเองก็ยังวนเวียนอยู่ในความทุกข์ตลอดเวลา เธอร้องไห้ แล้วก็ถามหลวงปู่

ว่า

“ดิฉันเคยเป็นแม่หลวงปู่ แล้วทำไมดิฉันจึงยังต้องมีความทุกข์อยู่อย่างนี้เจ้าคะ”

หลวงปู่ตอบว่า

“ก็มันแต่ไปอาศัยทองคนอื่นเกิดบ้าง แล้วให้คนอื่นมาอาศัยเกิดบ้าง ก็เป็นอย่างนี้แหละ”

ไม่ติดอะไรเลย

มีคณะทัวร์มากันหลายคันรถ มากราบขอพรหลวงปู่ คณะนี้มีทั้งพระและโยมมาด้วยกัน ตอนหนึ่งหลวงปู่ได้ให้ธรรมะว่า “ที่อยู่บ้านอย่าติดบ้านนะ อยู่วัดอย่างติดวัดนะ อยู่ถ้ำอย่าติดถ้ำนะ ติดที่ไหน? เป็นกิเลสที่นั่น”

กรรมฐานอย่าเลือกกิน

มีพระปฏิบัติธุดงค์กรรมฐานกลุ่มหนึ่ง มากราบหลวงปู่ เพื่อขอโอวาท หลวงปู่ก็ได้ให้โอวาทในตอนหนึ่งว่า “พระกรรมฐานอย่าเลือกกิน จะกินแห้ง กินแห้ง กินหวาน กินคาว มันเป็นอาหารทั้งนั้น ชาวเจ้าจะไปเลือกทำไม? ชาวเหนียวจะไปเลือกทำไม? กินข้าวสุกต่างหาก อย่ากินข้าวดิบ เดียวกินเจ เดียวกินเนื้อ เดียวกินอย่างโน้น กินอย่างนี้ นั่นกินตามสมมุติ กินอาหารตามมีตามได้ ไม่ใช่กินผักกินเนื้อ”

สามีของข้าใครอย่าแตะ

มีหญิงคนหนึ่งมาหาหลวงปู่ มาด้วยความกัลลภมใจ ทุกข์ใจอย่างแสนสาหัส เนื่องด้วยสามีแอบไปมีเมียคนอื่น ก็มากราบหลวงปู่แล้วก็เล่าให้หลวงปู่ฟัง หลวงปู่ก็พูดว่า

“คนไทยนี้ อะไร ๆ ก็ไม่เสียดายหรอก ในโลกนี้ ให้หมดนะ อามิสนะ! แต่มีข้อแม้ว่า... หัวใจดิฉันนะ! ใครแตะไม่ได้นี้ เอาตายเขี้ยวจะไปในนิพพาน จะเอาหัวไปด้วย บัดนี้! เขาไปในนิพพาน เขาเอาหัวเอาเมีย ไปด้วยที่ไหนกัน? เขาเอาธรรมะไปต่างหากละ!”

ฉันทเกลียดแม่

หญิงคนหนึ่งเล่าให้หลวงปู่ฟังว่า เธอเกลียดแม่ของเธอมาก เพราะแม่ไปมีผัวใหม่ และแม่ไปรักผัวมากกว่าลูก หลวงปู่จึงบอกว่า “แม่ไปมีผัวใหม่ก็เรื่องของเค้าสิ! ให้เอาส่วนที่เกี่ยวข้อกับเราที่เขาอุ้มท้องเรามา ๙ เดือน เราตอบแทนได้คุ้มค่าหรือเปล่าละ มารดา บิดานั้น เป็นหลายอย่างเป็นบุพการี แก่บุตรธิดาด้วย เป็นพรหมของบุตรด้วย เป็นเทวธรรมด้วย อุปถัมภ์ภกธรรมด้วย มารดา บิดา เป็นเนยยะบุคคล เป็นอรหันต์ของลูกสาว ลูกชาย อย่าข้ามสำหรับท่าน อย่าข้ามหัวพระ ให้พระทั้ง ๒ องค์ ก่อนให้พระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ พระพุทธเจ้าสอนไว้อย่างนั้น”

แล้วหลวงปู่บอกให้รักแม่นะ หญิงคนนั้นก็นั่งร้องไห้น้ำตาไหล

อยากขอของดี

ความศรัทธาของญาติโยมที่มีต่อพระก็มีหลายแบบ ญาติโยมบางพวกก็ยังอยู่เฉพาแต่กระพี้ คือ เช่นในครั้งหนึ่งหลวงปู่ ท่านไปธุดงค์ในถ้ำ ขากลับมาพวก

ญาติโยมก็พากันจะไปขอของดี จากท่าน เพราะเขาพากันเข้าใจว่า พระพุทธรูปที่
ออกมาจากถ้ำต้องมีของดีแน่ ก็ถามหลวงปู่ว่า

“มีของดีอะไรมาฝากบ้าง”

หลวงปู่บอกว่า

“ก็ได้ธรรมะมาฝากแล้วไงล่ะ”

หลงเขา หรือเปล่า?

ในวันหนึ่ง มีผู้แสวงหาธรรมะกลุ่มหนึ่ง เดินทางจาก จังหวัดนนทบุรีเพื่อจะไป
กราบหลวงปู่เพื่อเป็นสิริมงคล และถามธรรมะข้อข้องใจ ทั้งคณะก็ทราบแล้วว่า
หลวงปู่ท่านให้ธรรมะกับ ญาติโยมจนหมด บอกทางไว้หมดแล้ว ขึ้นอยู่กับโยม
ว่าจะปฏิบัติ ตามท่านได้หรือไม่ ไปถึงก็ได้กราบท่าน ท่านก็นั่งอยู่บนเตียง นั่ง
เฉย โยมผู้หญิงคนหนึ่งก็เลยถามหลวงปู่ขึ้นว่า

“หลวงปู่คะ คนเราเกิดมาทำไมคะ?”

หลวงปู่บอกว่า

“เกิดตายเป็นตัวหลง ตัวโมหะ ถ้าไม่พ้นเกิด ไม่พ้นตาย แล้วจะเกิดมาทำไม
เกิดเป็นทุกข์ ตายเป็นทุกข์ จะเอาอีกหรือ? เกิดก็ไม่เที่ยง ตายก็ไม่เที่ยง แล้ว
เราจะมาเกิด จะมาตายทำไม?

กายนี้เขาทดสอบเราว่า หลงเขา หรือเปล่า? ถ้าหลงกายนี้ก็เกิดบ่อย ตายบ่อย
เป็นทุกข์บ่อยๆนะ”

มีอะไรก็ปวดอันนั้น

มีหญิงชราผู้หนึ่งเดินทางมาจากจังหวัดในภาคเหนือและได้มีโอกาสมากราบ
หลวงปู่ หญิงชราคนนี้แกก็ไประบายความทุกข์ใจของแกให้หลวงปู่ฟังอย่างยืด
ยาวว่า

“ดิฉันชอบเป็นโรคปวดศีรษะ ปวดมากเลยเจ้าคะ”

หลวงปู่ก็นั่งฟังเฉยไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียวนั่งนิ่งมองดูอยู่ เฉยๆหญิงชราผู้นั้น
เห็นหลวงปู่ไม่พูดอะไรคงผิดหวัง ก็เลยขอลากลับหลวงปู่จึงพูดว่า

“ปู่ไม่มีหัว ปู่มันปวดหัวหรือเปล่า? งูไม่มีขา มันปวดขาหรือเปล่านั้น?”

ปู่ของพระพุทธเจ้า

โอกาสว่าง ๆ หลวงปู่มักจะคุยเรื่องเก่า ๆ ให้กับพระที่รับใช้ใกล้ชิดอยู่ประจำ
หลวงปู่ท่านเล่าให้ฟังว่า“ตัวท่านเองเคยเกิดมาทันในสมัยพุทธกาลที่อินเดีย
โดยเกิดเป็นอุบาสก มีโอกาสได้ช่วยงานศพของพระพุทธเจ้า และเวียนเกิด
เวียนตายอยู่ฝั่งลาวบ้าง ฝั่งไทยบ้าง เป็นพระบ้าง เป็นเณรบ้าง เคยเป็นพระผู้
ชำระพระไตรปิฎกหลายต่อหลาย ครั้งนี้แต่ส่วนมากท่านจะอายุไม่ใคร่ยืน มีชาติ
นี้ที่อายุยืน”

พระองค์หนึ่งก็เลยถามหลวงปู่ว่า

“หลวงปู่ครับ ปู่ของพระพุทธเจ้าท่านชื่ออะไรครับ?”

หลวงปู่ตอบว่า

“พุทโธ! จะจำได้อย่างไร? จำไม่ได้หรอก มันนานแล้ว ผู้พูดไม่ได้จำ ผู้ถามจำ
เอาเองก็แล้วกัน”

ธรรมะของใคร?

ญาติโยมคณะหนึ่ง เป็นกลุ่มที่ชอบแสวงหาหลวงปู่ หลวงพ่อองค์ไหน ๆ ที่ว่าดัง เทศน์ดี ปฏิบัติดี ธรรมะดี โยมคณะนี้ก็จะพากันไปกราบไหว้ทำบุญ ไปฟังเทศน์และปฏิบัติ ระหว่างทางก็ พูดคุยวิจารณ์กันเรื่องธรรมะของอาจารย์คนนั้นองค์นี้ เมื่อมาถึงวัดหลวงปู่ ทุกคนก็เข้าไปกราบหลวงปู่ แล้วก็อยากจะฟังเทศน์ของหลวงปู่บ้าง หลวงปู่พูดว่า

“ธรรมะของพระพุทธเจ้า ไม่ใช่ธรรมะของเราละ ธรรมะของเราจะมีอะไร?”

วัยรุ่นวัยรุ่น

มีกลุ่มวัยรุ่นหญิงชายกลุ่มหนึ่ง มาเที่ยวที่วัด ได้ฟังกิตติศัพท์หลวงปู่ ก็เข้าไปกราบหลวงปู่ หลวงปู่ท่านก็ให้โอวาทวัยรุ่นกลุ่มนั้นว่า

“หนุ่มคนใด ไม่อยากมีลูกก็อย่าไปแต่งงาน สาวคนไหน ไม่อยากมีลูกไม่อยากอุ้มท้อง ๑๐ เดือน ก็อย่าไปแต่งงานซะนะ แต่งงานเข้าไม่ได้นะ เมื่อไปก่อเหตุ ผลมันก็ท้องโต ๑๐ เดือนนะ นั้นแหละ ผลของการแต่งงานละ อย่าไปทำเหตุเข้านะ”

อวดกิเลส

ลูกศิษย์ของหลวงปู่ ชี้ให้หลวงปู่ดูวรรณกรรมบนกระຈกทำยรห ขเขียนไว้ว่า

“ทำดีได้ดี มีที่ไหน? ทำชั่วได้ดีมีถมไป”

หลวงปู่บอกว่า“อายนั่นนะ มันไม่รู้จักพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ มันเอาข้อวัตรของมันมันเอากิเลสมาอวด ปุโทโส! พระพุทธเจ้าไม่ได้พูดอย่างนั้น”

จะเลือกอย่างไรดี?

วันหนึ่งหลังจากว่างจากรับญาติโยมแล้ว อุบาสกคนหนึ่ง ก็คุยให้หลวงปู่ฟัง เรื่องนางงาม หลวงปู่ก็เปรย ๆ ขึ้นมาว่า“เกิดมา ๙๐ ปีแล้ว ไม่เห็นมีนางงาม รูปเหมือน ๆ เน่า ๆ มีแต่ขี้ พระเอกนางเอกไม่มีหอรก มีแต่พระเอกขี้ นางเอกขี้ ขี้เต็มตัว เต็มหู เต็มตา จะไปเอานางเอกที่ไหน? เลือกเอาแต่ธรรมะขี้”

แย่งกระดูกกัน

หลวงปู่ท่านเปรย ๆ ขึ้นในวันหนึ่งถึงพวกญาติโยมที่ไปเผาศพพระอริยสงฆ์ทั้งหลาย ก็ชอบที่จะขอพระธาตุกันมากีบเอาไว้ มากน้อยแล้วแต่ที่จะหาได้ หลวงปู่ท่านพูดว่า

“ธรรมะมันไม่เอา มันจะเอาแต่กระดูก จะรบราฆ่าฟันกันก็เพราะกระดูก นำสังเวหา!”

“เกิดมาทำไมให้ต้องวนเวียน

หนีสิ! หนีเกิดไม่ต้องมาเกิด

เกิดก็เป็นทุกข์ แก่ก็ทุกข์ ตายก็ทุกข์

ให้เคารพศรัทธามั่นในโลกุตตรธรรม

อย่าได้ประมาทหนึ่งนอนใจ

อย่าได้ทิ้งเด็ดขาด

อย่ามัวแบกทุกข์อวิชชาอยู่เลย

เรารู้จักคาถาโทษไว้แล้ว คือ โทษ แก่ เจ็บ ตาย

จงรีบแก้ไขตัวเองเสียให้จงได้
เกิดที่ไรเป็นชายทุกที
เกิดที่ไร มาเกิดกับผู้หญิงทุกที
เราจึงได้รู้วามนุษย์เป็นอย่างนี้
เกิดมา ๙๐ ปีแล้ว ไม่เห็นมีนางงามมีแต่นางชู้
พระเอก นางเอกไม่มีหรอก
มีแต่พระเอกชู้ นางเอกชู้
ชู้เต็มตัว เต็มหู เต็มตา จะไปเอานางเอกที่ไหน
เลือกเอาแต่ธรรมะชู้”

ตอบโดย: pair 26 ก.ค. 48 - 09:06

ลานธรรมเสวนา <http://larndham.net>